

MAAILMAN VIIMEISET TYYPIT

Jo yli
MILJOONA
myytyä
kirjaa!

MAX BRALLIER

Kuvittanut DOUGLAS HOLGATE

WSOY

MAX BRALLIER & DOUGLAS HOLGATE

MAAILMAN VIIMEISET TYYPIT

Suomentanut Ulla Selkälä

Werner Söderström osakeyhtiö | Helsinki

Englanninkielinen alkuteos
The Last Kids on Earth

Text copyright © 2015 by Max Brallier
Illustrations copyright © 2015 by Douglas Holgate

Finnish edition by arrangement with Writers House, New York
and Ia Atterholm Agency, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Ulla Selkälä ja WSOY 2018

ISBN 978-951-0-43777-3
Painettu EU:ssa

Alyselle tuesta, neuvoista, ohjauksesta ja rakkaudesta,
rakkaudesta, rakkaudesta. Olet söpölini.

Niin ja sitten vielä... Tämä kirja on eräänlainen
rakkauskirje joukolle mahtavia ystäviä: Mikey, Mouth,
Data ja Chunk. Roberta, Teeny, Samantha ja Chrissy.
Angus ja Troy. Gordy Lachance ja Chris Chambers. Scotty
Smalls ja Benny ”The Jet”. Corey, Haley ja Jimmy. Kiitos,
ystävät – ja kiitos myös kaikille niille, jotka teidät tekivät.

—M.B.

Allysonille ja Angusille: toivottavasti meidän ei
tarvitse koskaan turvautua zombivitsauksen
torjuntasuunnitelmaan alfa ja beeta, mutta jos
tarvitsee, en haluaisi viettää maailmanloppua
keidenkään muiden kanssa. —D.H.

Luku yksi

Tuo tuossa olen minä.

En tuo jättiläishirviö.

Vaan tuo, joka on sen *alla*. Tuo maahan pyllähtänyt poika, jolla on risa maila. Tuo hyvännäköinen poika, joka syödään kohta.

Neljäkymmentäkaksi päivää sitten olin ihan tavallinen kolmetoistavuotias Jack Sullivan, joka eli tapahtumaköyhää elämää tylsässä Wakefieldin kaupungissa. En **tasan** ollut sankari, en **tasan** mikään kova tyyppi, en **tasan** taistellut jättiläishirviötä vastaan.

Mutta katso mua nyt. Tässä sitä taistellaan hirmuista otusta vastaan tavaratalon katolla.

Elämä on ihan hullua.

Juuri nyt *koko maailma* on ihan hullu. Näetkö nuo rikkinäiset ikkunat? Näetkö nuo villiintyneet köynnökset, jotka kiipeilevät rakennuksen seinällä?

Nuo jutut eivät ole normaaleja.

Ja mä? Mä en ole ollut normaali... no, ikinä. Olen aina ollut *erilainen*. Juttu on nimittäin niin, että olen orpo ja mua pompoteltiin ympäri maata eri koteihin ja eri perheisiin ennen kuin heivattiin tähän pieneen Wakefieldin kaupunkiin joulukuussa.

Se jatkuva muuttaminen teki musta sitkeän: se teki musta coolin, itsevarman, sellaisen kaverin, josta tytöt tykkää – se teki musta JACK SULLIVANIN.

Käkääk!

JÄTTILÄISNYRKKI TULOSSA!!!

Kääk.

Melkein tuli monsterinyrkistä päähän äsken.

Olen CVS-tavaratalolla, koska tarvitsen silmälasien korjaussarjan – semmoisen pienen työkalusetin, jollaisia isät ostaa, kun niiden rillit menee rikki. Ei mikään jännä kapine, tiedetään, mutta mun radiopuhelin on sökönä ja mä tarvitsen sen korjaamiseen tosi tosi *tos*i pienen ruuvimeisselin, ja tosi tosi *tos*i pieniä ruuvimeisseleitä on vain **silmälasien korjaussarjoissa**.

Mä ajattelin, että tästä tulisi helppo ja nopea kauppareissu, mutta yhden asian mä olen elämästä oppinut sen jälkeen, kun hirviöt ja maailmanloppu tulivat: **mikään ei ole helppoa eikä mikään ole nopeaa**.

Tuo hirviö tuossa on rumin, verenhimoisin ja yksinkertaisesti kammottavin olento, johon olen tähän mennessä törmännyt. Se on valehtelematta –

PAM PAM!

Iiks! Jättinyrkki hakkaa kattoa, kunnes se pirstoutuu kuin ohut jää. Kompastun ja pyllähdän luisevalle kankulleni niin että silmissä näkyy tähtiä.

Nyt riitti tuon rohjakkeen nyrkkeilysäkkinä oleminen. Mähän olen tavallaan ollut maailman nyrkkeilysäkki jo pitkän aikaa, ja usko huviksesi, se ei ole hauskaa.

Niinpä mä taistelen vastaan.

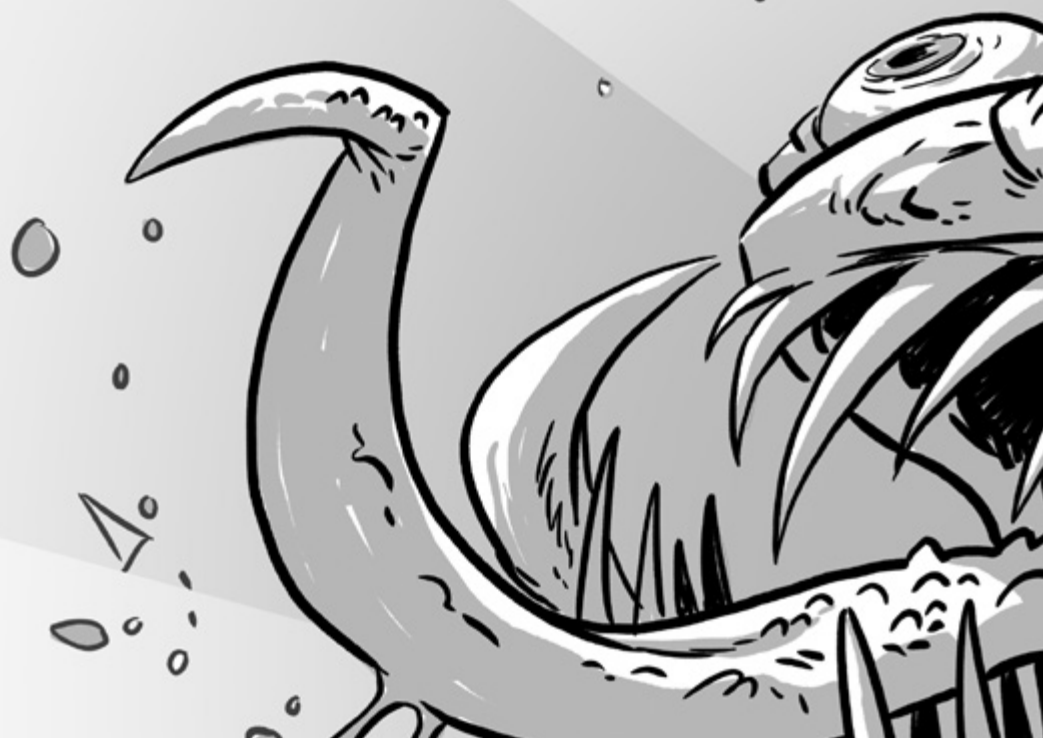
Nousen pystyyn.

Pyyhin tomut vaatteista.

Tartun mailaan. En liian lujasti, en liian löyhästi, juuri sopivasti niin kuin nappulaliigassa opetettiin.

Paitsi, etten mä yritä nyt osua kämäsesti heitettyyn käyräpalloon. Yritän surmata hirviön.

TAPPAVA KAKSIN- TAISTELU!

**KUMPI
VOITTAA?!**

No, periaatteessa *se* voittaa.

Valtava koura *nappaa* mut lennosta. Olen säälettävä lilliputti hirviön jättimäisissä sormissa.

Yritän tarttua baseball-mailaan (alias Louisville Silpojaan), mutta monsterikoura rusentaa käteni kylkiä vasten.

Otus vetää mut lähelle naamaansa. Sen huulia pitkin valuu paksua sylkeä, kuin limaa. Se tutkailee mua silmillään, ja sen ammottavat sieraimet laajenee, kun se nuuhkii hajuani. Tuntuu kuin olisin se vaalea tyyppi *King Kongista*. Mutta tuo rohjo ei ehkä kuitenkaan halua halia ja rakastaa mua...

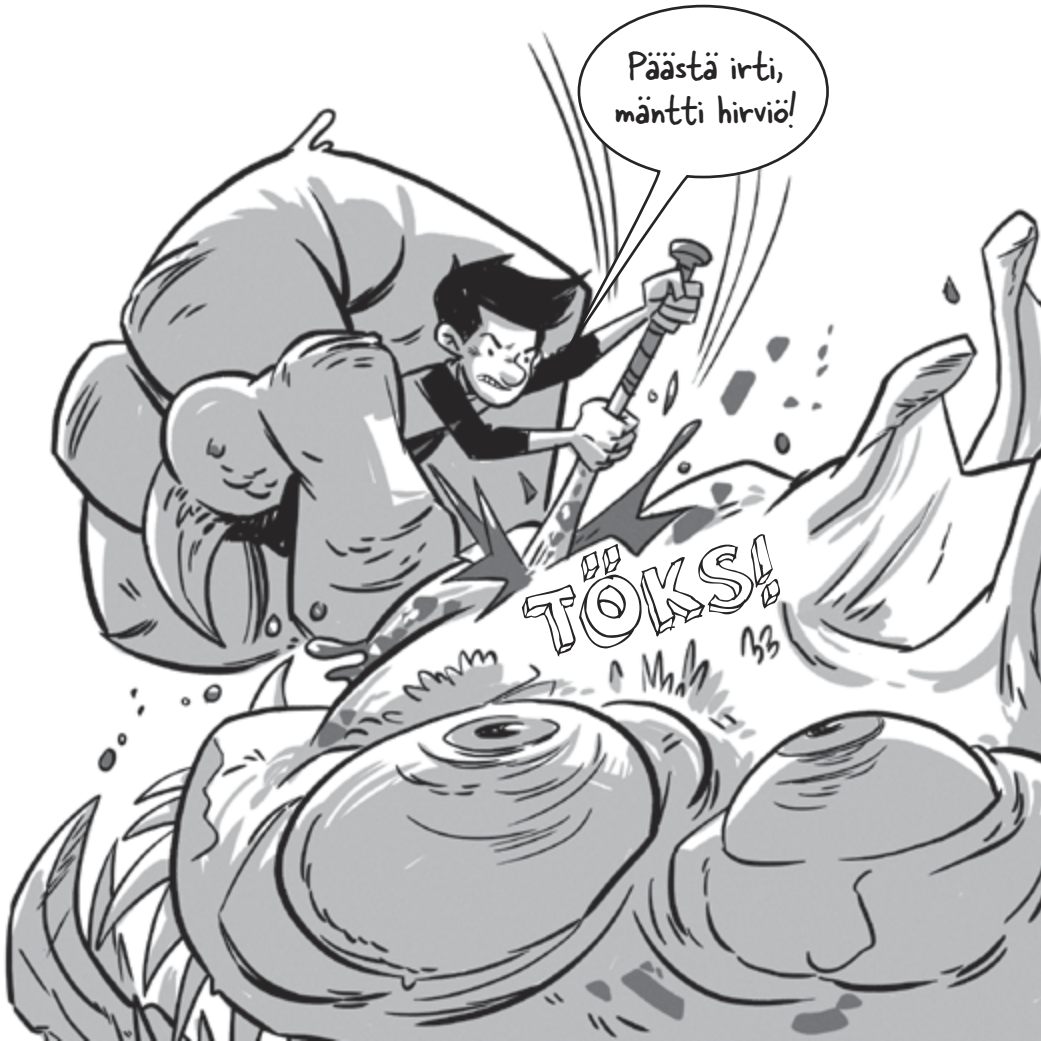
Se jatkaa nuuhkimista, ja tukkani hulmahtaa putkelle, kun se hönkäisee. Käänän kasvot pois päin. Sen henki, se on – **huh!** – jäbä kaipaa kipeästi hammaslankaa.

Olen kohdannut muitakin kummajaisia näiden neljäkymmenen kahden päivän aikana, mutta en ainuttakaan tuommoista. En semmoista, joka olisi tutkinut mua: syynännyt punnitsevasti, nuuhkinut, ottanut musta mittaa.

En ainuttakaan, joka olisi tuntunut noin *puistattavan älykkäältä*. Mulla on ilkeä tunne sisikunnassa, aavistus joka sanoo, että tuo otus on 100-prosenttisen puhtaasti pahempi kuin *pahin PAHA*.

Näyttää kuin hirviön naamalle hiipisi hymy. Uhkaava irvistys, joka sanoo: ”En ole pelkkä alkukantainen rähisijä. Olen hirveä pahis, oikea emäpahis, ja nautin siitä, kun aiheutan kipua räpälemäiselle ihmisruumiillesi.”

Sitten selkäpiitä karmiva ulvaisu, olennon kita avautuu ammolleen ja paljastaa karmean määrän likaisia raateluhampaita, joista jokaisen välissä on lihariekaleita. Potkin. Rimpuilen. Ja kun mua uhkaa välitön kuolema hirviön nielemänä, mä lopulta PUREN. Hampaani uppoavat hirviön lihaan ja sen tassun ote höllää vähän – juuri sen verran, että saan kierrettyä sormet mailan kädensijan ympärille, kiskaistua sen vapaaksi ja –

Isken mailan olennon paksuun kalloon, kunnes se karjuu –
RRRÄYH!!! jotenkin tähän tapaan – ja sen koura avautuu ja –
O-ou...

Lennän ilman halki ja katolta reiän läpi sisälle
tavarataloon...

Tömähdän roskaruokien käytävälle. Nappaan paketista suuhun yhden Oreon. *Mmm...* Maistuu selvästi vanhentuneelta, mutta mitä väliä – Oreo on Oreo, ja kunnon välipaloja on vaikea löytää näinä aikoina. Ja sen jälkeen kun maailmanloppu alkoi, oikeastaan kaikki on ollut vapaasti otettavissa. Enkä mä sano ei. Ehei, ei tulisi mieleenkään.

Nousen ja katson, millaisessa lirissä olen.

Toinen hirviön megalomaanisista jaloista täyttää lähes *koko tavaratalon*. Yksi varvas on koulutarvikkeiden käytävällä, toinen hiuslakkojen ja dödöjen käytävän yläpuolella. Syöksyn olennon jalan yli kohti kaupan etuosaa ja näen etsimäni...

Sysään pakkauksen taskuuni. Ja sitten –

Monsterikynnet repivät
kattoa kuin paperia.

Katto romahtaa
ympärilläni, kun
painelen ovelle. Olisi
kiva jäädä kauppaan

hengaillemaan vähäksi

aikaa: selailla lehtiä, etsiä pyörivästä

aurinkolasijutusta päheitä pilottilaseja, napostella
naksuja. Nyt siihen ei ole aikaa – tiedäthän, kun on näitä
jättiläishirviöitä ja muuta.

Ampaisen kuin *rasvattu salama* ulos etuovesta –

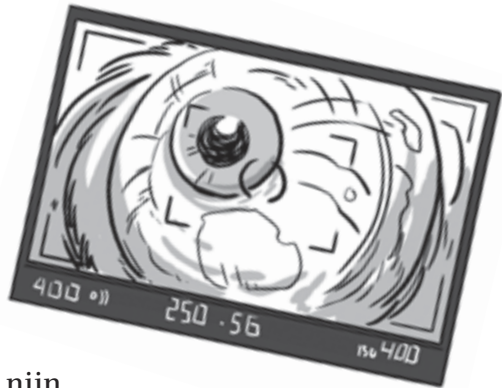

Pingon ryttääntyneen auton ohi ja umpeenkasvaneen pihan poikki ja syöksyn hylätyn talon romahtaneen kuistin alle.

Otan esiin kamerani. Mulla on *aina* kamera mukana. **Aina.** Nostan etsimen silmilleni, kierrän linssiä,

zoomaan ja – **NÄPS!**

Kuvaan jokaisen hirviön, johon törmään, jotta voin myöhemmin tutkia niiden hyökkäys- ja puolustustapoja, vahvuuksia ja heikkouksia ja muuta roskaa. Sitä paitsi on vaan niin siistiä sanoa: ”Olen hirviokuvaaja.”

Annan jokaiselle monsterille myös nimen. Mutta miksi kutsuisin tätä jäbää? Millä nimellä voi kutsua painajaisolentoa, joka on niin karmiva, että sisuskalut valahtaa säikähdyksestä sukkiin, kun sitä vain katsoo?

Valtava otus karjuu jälkeen: ”RRRÄYHH!” Jotenkin tältä se kuulostaa.

Hmm. *Räyh.* Siinähan voisi olla jotain... Räyhis?

Samassa kuuluu ryskettä, kuin nosturin purkupallo iskeytyisi kymmeneen miljoonaan legoon. Tavaratalo hajoaa, romahtaa, kun Räyhis talsii sen seinien läpi parkkipaikalle. Kun pöly laskeutuu, näen olennon ensimmäisen kerran koko

karmeudessaan: pystyssä, seisomassa korkeana jaloillaan, jotka ovat paksut kuin puunrungot. Tämä hirmuinen painajainen on...

RÄYHIS

12 metriä korkea

Haisee kolme päivää vanhalta oksenukselta.

Ihopanssari

Raatelukynnet –
siis raatelemista
varten

Ijettävät
lonkerot

Räyhis laskee kuononsa maahan ja nuuhkii. Nostaa autoa ja kurkistaa sen alle. Iik, se saalistaa! Se etsii! Minua!

Se tähyilee tuhottua, rapistuvaa ympäristöä. Tuijottaa kuistia. Kuistia, jonka alla olen...

Klunk. Näkeeköhän se mut?

Hivuttaudun taaksepäin, syvemmälle varjoihin.

Se tuijottaa kuistia vielä hetken ja kohottaa sitten päänsä kohti taivasta. Sen keuhkoista purkautuu pettynyt ulvonta, joka lyö korvat lukkoon.

No ei kai se sitten näe mua.

Räyhis kääntyy ja tömistelee pitkin Spring Streetiä pois päin tavaratalon raunioista nuuhkien maata mennessään. Se on kuin vihikoira, ja nyt se on vainunnut minut...

Kun kömmin kuistin alta, ajattelen: ”Se liippasi läheltä.”

Superhypervaarallisen läheltä.

Alan jo tottua siihen, että vaarat liippaavat *superhypervaarallisen läheltä*. Mitä voin sanoa? Elämä hirviöiden maailmassa? Se on pelottavaa. Ja hitsin *omituista* myös. Mutta ei se mitään. Mäkin olen hitsin omituinen.

Nonniin, aika palata puumajaan...

Luku kaksi

JACKIN TAIVASTA HIPOVA VALLOITTAMATON PUUMAJALINNAKE!!!

Täällä mä asun. Tiedän, ettei tämä ole semmoinen *oikea* koti, jossa on kaikenlaisia mukavuuksia kuten kylppäreitä ja ikkunoita, mutta musta tämä on ihan jees.

Tämä oli ennen ällön kasvatuspikkuveljeni puumaja. Siis ennen kuin... Mutta olen tehnyt majaan tärkeitä lisäyksiä sen jälkeen, kun tämä kauhu alkoi.

Ai, että miksikö kolmetoistavuotias tarvitsee puumajaa, joka on paremmin suojattu kuin Fort Knox, Stark Tower ja X-Kartano yhteensä?

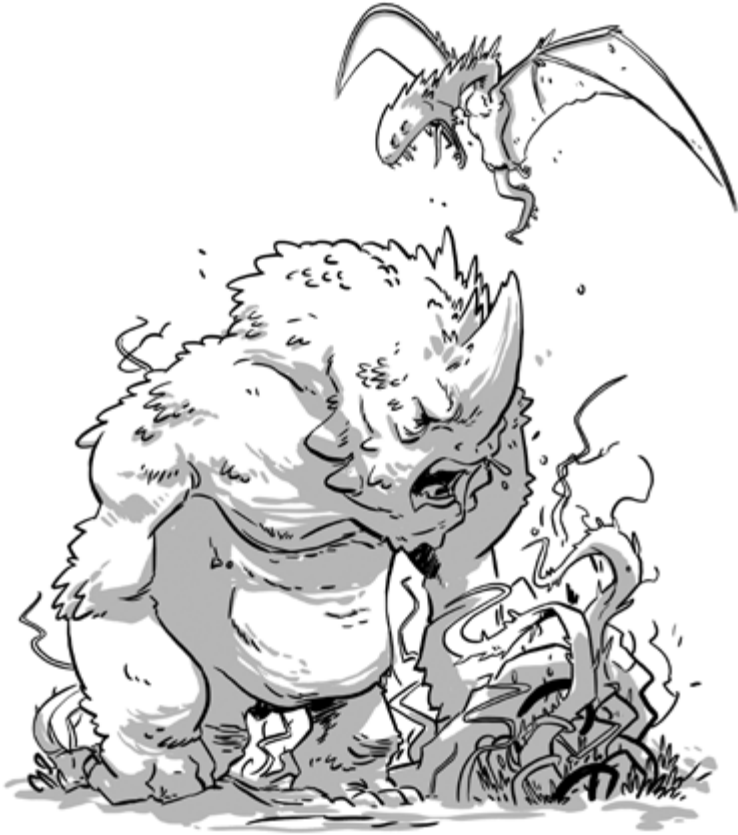
Koska VALTAVAT zombilaumat ja jättiläispedit on vallanneet Wakefieldin (ja sikäli kuin mä tiedän, koko tämän hemmetin maapallon)!

Luultavasti tiedät, mitä zombit ovat, mutta siltä varalta, että olet elänyt tynnyrissä, annas kun mä puran kauhun osiin.

Sitten on vielä muitakin hirviöitä.

Kuten **jyrääjiä** – köntystäviä jättiläisiä, jotka muistuttavat kaksijalkaista sarvikuonoa.

Ja **siipiräähkiä** – lentäviä hirviöitä, jotka tuovat mieleen mutanttilentoliskon.

Lisäksi on **käärmeköynnöksiä** – pitkiä, punaisia köynnöksiä, jotka elävät. Joo, mä tiedän kyllä, että kasvit elävät, mutta nämä on niin kuin *elossa* elossa. Ne muuttaa takapihat vaarallisiksi viidakoiksi!

Hei, muista, etteivät nämä ole oikeita tieteellisiä nimiä. En ole monsterologi.

Ja tämä kaikki raapaisee vain pintaa. Melkein joka päivä huomaan jonkun uuden kauhun, joka nostaa hiukset pystyyn ja alkaa yököttää.

Ihmettelet varmaan, miksi mä kerron tämän kaiken. Että miksi kaveri, joka yrittää pysyä hengissä hirviöiden maailmassa, vuodattaa sulle ajatuksiaan ja sekavia horinoitaan?

No, mäpä kerron.

Teen sen, koska musta on tärkeää, että tulevaisuudessa ihmiset tietävät, millaista oli elää hirviöiden valtaamassa maailmassa.

Sitten olisi tietysti myös kiva, jos mut muistettaisiin – siinä tapauksessa, että mut pistellään poskeen lähiaikoina. Kas näin...

Lue myös,
miten tarina
jatkuu!

★ "Karmivan hauska!
Saa aikaan valtavia
väristyksiä ja vielä valtavampia
nauruntyrskähdyksiä."

— Jeff Kinney,
NEROPATIN tekijä

Kannen suunnittelu: Jim Hoover

Kannen kuva: © Douglas Holgate, 2015

9 789510 437773

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-43777-3